

Stela
Rouge

Predohra

Stela Rouge

Copyright © by Stela Rouge

Cover design © by Zuzi Maat

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELLER

2025

ISBN: 978-80-8252-122-4

ISBN: 978-80-8252-123-1 ePub

ISBN: 978-80-8252-124-8 ePub

ISBN: 978-80-8252-125-5 mobi

Stela Rouge

Predohra

1. kapitola LINDA

„Kto, dopekla, chodí do lesa v lodičkách?“

Len pár sekúnd mi trvá, než si uvedomím, na čo sa pozerám. Biele nohy v červených lodičkách omotané okolo nahého tmavého zadku sú, skrátka, neprehliadnuteľné. Nenápadne sa ukryjem za široký kmeň a potichu pozorujem muža, ktorého chrbát je natoľko široký, že nevidím do tváre drobnej ženy, strácajúcej sa v jeho náručí. Jej hlasné vzdychy nasvedčujú, že si to s ním poriadne užíva. Ešte nikdy som nevidela takúto chúlостivú situáciu naživo a preto ma pohľad na súložiaci pár doslova paralyzuje.

Na tmavej ruke neznámeho muža sa zaligotá zlatý prsteň. Až teraz si uvedomím, že má na sebe sako. Obaja vyzerajú, akoby utiekli z nejakej oslavy, aby si spolu užili. No pri pohľade na zablatené lodičky, ktorými žena stihla zašpiniť svojmu milencovi sako, usúdím, že to asi nebol najlepší nápad. Sú mladí a zrejme si nemôžu dovoliť hotel. Alebo si možno obaja povedali, že vyskúšajú sex počas dňa v lese, bez toho, aby si uvedomili, že na nich môžu natrafiť turisti.

Pevne zovriem prútený košík, ktorý vyzerá presne ako ten z červenej čiapočky, s tým rozdielom, že ja som v lese nestretla vlka, ale rozdivočený pár. Zvažujem, že sa nenápadne vytratím a budem dúfať, že si ma nevšimnú, keď mi vtom do nosa udrie nepríjemný zápach. Pozriem sa na topánky. Dočerta! Musela som akurát teraz stúpiť do hovna? Vydám zo seba znechutené mľasknutie, no to som nemala robiť.

Muž prestane do ženy prirážať a prudko sa otočí. Keď sa moje oči stretnú s jeho tmavými dúhovkami, celá stuhnem a od ľaku mi košík s hubami spadne na zem. Och, som ja ale krava! Zvolím si útek, pretože sa idem od hanby prepadnúť, že ma prichytil pri tom, ako ich sledujem. Prestanem bežať až keď sa uistím, že ma ani jeden z nich neprenasleduje. Lapám po dychu a pot mi cícerkom steká po chrbte. Môj ty bože!

Zo zážitku v lese sa potrebujem spamätať. Môj dych sa pomaly upokojuje. V mysli si premietam jeho dokonalú tvár, pokožku ošľahanú slnkom, tmavé vlasy a tie oči! Bol to veľmi pekný muž, exotický typ, možno Talian alebo Mexičan. Pomyslím si, aké by to bolo, keby som bola na mieste tej ženy a zachvejem sa. Som bláznivá. Príliš dlho som nemala sex a scénka v lese mnou jednoducho zalomcovala. Stratila som košík, no ani náhodou sa tam nevrátim. Ak by som znovu narazila na neznámy párik, hanbe by som sa nevyhla, preto bude lepšie, keď odtiaľ čím skôr vypadnem.

PABLO

„Prečo si prestal?“ spýta sa ma moja ex, keď hodnú chvíľu hľadím medzi stromy. Videl som anjela s blondávkami vlasmi, alebo sa mi to len zdalo?

Konečne odtrhnem pohľad z miesta, na ktorom pred chvíľou stála neznáma. Vyzerala ako vyplašená srnka a hľadela na mňa veľkými očami, pričom nezabudla otvárať ústa.

„Ty si ju nevidela?“

Pozriem na rozmazané pery mojej ex. A vraj sú tie rúže nezmývateľné! No keď žena vyfajčí chlapovi vtáka, zmažú sa i tak. Hlavne Nore, ktorá je poruke vždy, keď sa mi zažiada, hoci už dávno nie sme spolu.

„Och, Pablo, a ty si myslíš, že tesne pred orgazmom vnímam okolie? Ak tu aj niekto bol, je mi to jedno.“

„Dobre,“ poviem a zazipsujem si nohavice.

Nora prekvapene zažmurká.

„Nechceš, aby som ťa dokončila? Môžem aj ústami, ako sme zvykli, keď sme spolu chodili.“

„Prepáč, ale som vyvedený z miery, že nás niekto sledoval.“

Keď som dnes stretol Noru na svadbe nášho spoločného kamaráta a bez hanby sa mi ponúkala, povedal som si, prečo si neužiť? Zatiaľ čo jej snúbenec ležal opitý na stole, my dvaja sme sa nenápadne vytratilí do lesa.

Cestou mi so smiechom šepkala, že toho trula opila zámerne, aby mohla byť so mnou. Povedal som si, že som slobodný, bez záväzkov a je lepšie mať sex so svojou bývalou ako s nejakou cudzou. I keď tá, čo nás pristihla v najlepšom, veru stála za hriech...

„Naozaj nebudeme pokračovať?“ Trochu nasrdene našpúli pery. Opravím jej ramienko na šatách, spod ktorých jej vytrčajú vyumelkované kozy. Nechápem, čo ženy vidia na silikónoch. Nora si ich dala počas nášho vzťahu urobiť, no vôbec som ju o to nežiadal. Znovu sa zahľadím medzi stromy.

„Nie, vrátíme sa na svadbu.“

„Ako chceš.“

Znechutene pozrie na blato, do ktorého sa jej zarývajú tenké podpätky. Bez slova vykročí prvá a ja ju nasledujem. Na jazyku ma páli otázka: „Nora?“

„Áno?“ spýtavo na mňa pozrie.

„Že si od toho, čo sa medzi nami stalo, nič nesľubuješ?“

Zastane a tým ma prinúti, aby som jej hľadel do očí.

„Popravde, dúfala som, že sa ku mne vrátiš.“

Odkasľem si. „Myslel som si, že si zasnúbená a šťastná.“

„Zasnúbená síce som, no budem si ho brať len preto, že som tehotná.“

Mám pocit, akoby mi práve dala kladivom po hlave.

„Ty si tehotná?“

„Hej, viem, ešte to nie je vidieť. Som v treťom mesiaci.“

Zdesene na ňu hľadím.

„Nemohol som tomu malému nejako ublížiť?“

Zasmeje sa.

„Ale kdeže, aj tehotné ženy môžu sexovať, a konečne to môžem robiť bez strachu, že otehotniem.“

Do riti so ženskou. Je tehotná a ja ju šukám ako zmyslov zbavený. Trepe mi tu niečo o tom, že sa chce ku mne vrátiť. Ale prečo by to robila? V mysli si okamžite prehrávam, či to nemôže byť moje. Kedy sme sa vlastne rozišli? Je to asi pol roka a ona je v treťom mesiaci. S úľavou si vydýchnem. Nečaká moje decko. Ale ako môže chcieť, aby som sa k nej vrátil?

„Si v poriadku?“ spýta sa Nora.

„V absolútnom,“ precedím cez zuby.

Zvyšok cesty radšej mlčím. Som presvedčený, že s Norou už nechcem mať nič spoločné. Bude lepšie, keď pochopí, že sa z nej čo nevidieť stane matka, a preto by mala sedieť doma na zadku pri snúbencovi a premýšľať nad svadobnými šatami, a nie ma provokovať dobrou fajkou. U Nory si človek nikdy nie je ničím istý a ja naozaj nemám chuť, aby sa mi na krk zavesila bývalá, ktorá je navyše tehotná. Upriem zrak medzi strojmi a myšlienkami som zrazu celkom inde. Vidím pred sebou žiarivé modré oči, pôvabnú tváričku a anjelské blondavé vlasy. Zdalo sa mi to, alebo bola skutočná? Zámerne kráčam smerom, ktorým som ju videl utekať. Lenže po neznámej kráske niet ani stopy. Kto bola tá žena?

2. kapitola

LINDA

Na druhej strane linky to dlho zvoní. Netrpezlivo prešľapujem z nohy na nohu a pevne dúfam, že miesto, o ktoré sa uchádzam, nebude obsadené. Konečne to zdvihne nejaký muž.

„Tu Antonio de Sanchez. S čím vám pomôžem?“

„Dobrý deň, pán Sanchez. Dovoľte mi, aby som sa predstavila. Volám sa Linda Taylorová a mám záujem u vás pracovať ako opatrovatelka. Našla som inzerát a...“

„Na dlhé rozhovory nemám čas. Takže v skratke. Moja dcéra potrebuje opatrovatelku čím skôr, pretože jej terajšia opatrovatelka vážne ochorela. Zbalte si kufre a zajtra ráno vás bude čakať moja sestra. Potrebujem, aby ste boli s dcérou šesť dní v týždni, a to aj v noci. Nedelňu budete mať voľnú. Valentína mojej sestry prerastá cez hlavu, preto pevne verím, že ste trpezlivá a empatická k deťom.“

Hlas muža na druhej strane je prísny, cítim, že sa musím ukázať v tom najlepšom svetle, aby si to náhodou nerozmyslel.

„Isteže, pane. Deti nadovšetko milujem. Mám vyštudovanú pedagogiku a skúsenosti...“

„Slečna Taylorová, vy ste pre moju dcéru ideálna! Takže sa už s vami nemám o čom baviť, ste prijatá! Plat a ostatné veci preberieme, keď sa vrátim zo služobnej cesty, no ubezpečujem vás, že na dobrej opatrovatelke šetriť nebudem. Adresu vám pošlem v esemeske. Ráno o ôsmej vás bude čakať moja sestra Alicia. Dohodnuté?“

Sotva stihnem spracovať informácie, ktoré na mňa otec diev-

čatka vychrlil, no viem, čo mám odpovedať: „Dohodnuté, pán Sanchez. Verím, že nesklamem vašu dôveru a...“

„Majte krásny deň, slečna Taylorová. Dovidenia.“

Nestíham odzdraviť, pretože spojenie sa preruší. Krátko nato mi príde adresa, na ktorú sa mám zajtra dostaviť.

Ani vo sne by mi nenapadlo, že do nového zamestnania budem prijatá rýchlosťou blesku. Nakoľko sa rodičia dievčatka so mnou nemôžu stretnúť, lebo sú na služobnej ceste, predpokladám, že dôverujú svojej intuícii, alebo som možno mala len šťastie. Musím preto urobiť všetko, aby som naplnila ich očakávania. Do kufru si zbalím čo najviac vecí, a keď ma pri mojom akčnom balení zbadá mama, prekvapene zhíkne.

„Ty niekam odchádzaš, Linda?“

Usmejem sa.

„Našla som si prácu. Tu v Londýne, takže nebudeme ďaleko od seba.“

„Ale načo ti je kufor?“ nechápavo krúti hlavou mama.

„Pretože budem robiť v jednej rodine opatrovateľku malému dievčatku. Podľa všetkého sú rodičia toho dieťaťa veľmi zaneprázdnení a často cestujú.“

„Podľa všetkého? Ty si sa s nimi nestretla osobne, aby ti vysvetlili podrobnosti?“

„Nie, pretože ma prijali po telefonickom rozhovore.“

„Och, Linda, to je zvláštne.“

„Viem, lenže dievčatko nemá opatrovateľku a sestra pána Sancheza starostlivosť nezvláda, a keďže on a jeho manželka sú odcestovaní, nemôžu sa so mnou stretnúť, no dôverujú mojim schopnostiam. Nesklamem ich, mami! Dám všetko do

toho, aby som sa o ich dcéru postarala. Veď vieš, že deti zbožňujem.“

Mama si povzdychne.

„Tak mi neostáva nič iné, len ti popriať veľa šťastia v novej práci.“

„Ďakujem, mami.“

S úsmevom na tvári a s dobrým pocitom, že sa mi podarilo nájsť zamestnanie mojich snov, zatvorím kufor.

Na druhý deň ráno nasadnem do auta a dopravím sa na danú adresu. Dom sa nachádza v tej lepšej štvrti a je pomerne veľký. Prekvapí ma rozľahlá záhrada a bazén. Antonio de Sanchez a jeho žena rozhodne netrpia núdzou. No je smutné, že obaja dávajú prednosť kariére pred výchovou dcéry. Už chápem poznámku, že na dobrej opatrovatelke šetriť nebudú. Kráčam k domu s malou dušičkou. Zrazu si nie som istá, či budem dostatočne dobrá vo svojej profesii. Áno, mám rada deti a potrpím si na čistotu, takže bez problémov upracem aj taký veľký dom. Lenže možno som sa predsa len mala s rodičmi dieťaťa stretnúť osobne, skôr než prejdem prah ich dverí.

Aj keď mnou zmietajú pochybnosti, zastanem pred dverami s kufrom v rukách. Nie som predsa zbabelec, aby som teraz utiekla. Za skúšku nič nedám. Zazvoním a s napätím čakám, kým mi otvoria. Po chvíli sa vo dverách zjaví asi štyridsaťročná tmavovlasá žena s mandľovou pokožkou a veľkými hnedými očami. Doširoka sa na mňa usmeje, čím odhalí svoj bezchybný biely chrup. Takéto zuby majú herečky vo filmoch.

„Dobré ráno, vy budete Linda Taylorová.“

„Áno, pani, som to ja.“

„Som Alicia, Antoniova sestra, ale to vám môj brat určite povedal.“

Podáme si ruky. Podľa prízvuku aj výzoru usúdím, že nie je Angličanka. Alicia o krok ustúpi, aby som mohla vojsť. Len čo vstúpim dnu, napätá atmosféra zo mňa okamžite opadne. Vnútri to vyzerá ako v každom dome, kde žijú deti. Už v predsieni sa povalujú hračky, ružový domček a malé fialové topánky. Uprostred tej čarovnej rozprávky sedí na zemi ešte rozkošnejšie dievčatko v ružových šatách a stavia si z kociek zámok.

„Viem, je tu riadna spúšť, no Valentína je strašne neporiadna, nechce sa jej upratať,“ povzdychne si Alicia. V jej pohľade vidím úľavu, zrejme je rada, že sa zbavila zodpovednosti za starostlivosť o dievčatko.

„To dáme do poriadku,“ usmejem sa a pristúpim k Valentíne. Čupnem si k nej a oslovím ju. „Povieš mi, ako sa voláš?“

Nereaguje. Podľa môjho úsudku je nespokojná s domčekom, ktorý si postavila, a síce ma registruje, no rozhodla sa ma ignorovať.

„S ňou nepohnete. Budete mať čo robiť, aby ste ju dostali večer do postele. Viete, ja deti nemám, ale bratovu výchovu vôbec neschvaľujem. O Valentínu sa starajú všetci okrem neho. Antonio sa po smrti svojej ženy rozhodol, že bude veľa pracovať. Keď príde domov, zasype Valentínu hromadou hračiek, a o päť minút ho už niet. Pomáhala som mu, ale už nevládzem, chcem žiť svoj vlastný život.“

Prekvapene sa pozriem na Aliciu. Netušila som, že dievčatko prišlo o matku.

„Chápem vás. Muselo to byť pre pána Sancheza ťažké, keď mu zomrela žena. A tiež aj pre malú Valentínu.“

Alicia sa zamyslí. „Každý sa s tým vyrovnáva po svojom.“

Niektó pije, niektó plače a môj brat pracuje. Tvári sa, že sa nič nestalo, no ja viem, že vnútri trpí. Vždy, keď ju spomeniem, nahnevá sa, preto vás vopred varujem, aby ste sa nikdy môjho brata nepýtali na jeho nebohú ženu. Veľmi ju miloval, no spomienku na ňu neznesie.“

Naprázdno preglgnem. Pokúsim sa vcítiť, aké to asi musí byť, keď niekomu zomrie manželka a ostane sám s dieťaťom.

„Pred tebou tu pracovala Aurora. Opatrovala Valentínu, odkedy jej mama zomrela, no žiaľ, Aurora ťažko ochorela. Bola už stará, preto sa dalo očakávať, že Valentína bude pre ňu každým rokom väčšia záťaž. No vy ste mladá a vitálna. Myslím si, že brat si vás vybral dobre. Takže vitajte v detskom svete, Linda.“

„Ty sa voláš Linda?“ ozve sa jemný hlások a ja okamžite prejdem pohľadom k Valentíne, ktorá na mňa hľadí modrými očami. Prekvapí ma ich farba, pretože Valentína aj Alicia vyzierajú obe ako južanské typy.

„Áno, ja som Linda a som tvoja nová opatrovatelka.“

Valentína sa zamračí.

„Ale ja nechcem novú opatrovatelku! Chcem Auroru, mám ju rada!“

Nahnevane buchne do domčeka z kociek, ktorý sa rozsype po podlahe. Potom sa rozbehne preč.

„Valentína, ako sa to správaš?“ skríkne za ňou Alicia, pričom na mňa bezmocne hľadí. „Opatrujem ju len dva týždne, no už teraz som z nej na prášky.“

„To je v poriadku, ona sa upokojí. Je určite zmätená, že som sem prišla ako nejaký votrelec. Dieťa zmýšľa inak ako dospelý, potrebuje čas.“

„To som netušila. Ja to s deťmi proste neviem. No nič, ešte vám vysvetlím nejaké informácie, a pôjdem domov.“

Dozviem sa, že Valentína chodí do škôlky. Ráno ju tam od-

veziem a poobede vydvihnem. Počas dňa je mojou povinnosťou udržiavať dom v čistote. Variť nemusím, pretože Antonio zabezpečí stravu prostredníctvom donášky. Na jeho náklady. Mojou úlohou bude vydvihnúť Valentínu zo škôlky a až do večera sa o ňu starať. Alicia mi ukáže izbu, v ktorej mám ukladať dievčatko spať. Leží v nej namosúrená Valentína, prikrytá s dekou až po nos.

„Je tvrdohlavá po svojom otcovi. Čistokrvná Španielka, ale to máme v rodine,“ usmeje sa Alicia.

„Španielka? Tie predsa nemajú modré oči.“

„Výnimočne sa to stáva. No keď má Španiel modré oči, značí to krásu.“

„Určite. Valentína je prekrásne dievčatko.“

Usmejem sa a sadnem si na posteľ k nahnevanému klbku.

3. kapitola

PABLO

Vraciam sa domov pomerne neskoro. Po práci som sa zastavil na jednej párty, kde to poriadne žilo, a trochu som to prehnal s alkoholom. Teraz sa teperím po schodoch, no zdá sa mi, že nemajú konca-kraja. Kde-tu zakopnem a zanaďávam. Zrazu začujem kroky. To bude istotne teta, ktorá opäť nemôže v noci spať.

Možno by som ju mohol rozveseliť nejakou historkou, pomyslí si, a zabočím za roh, za ktorým sa vynorí neznáma kráska, ktorá sa na tetu ani trochu nepodobá. Prižmúrim oči, aby som sa uistil, či dobre vidím, predsa len dnes alkohol tiekol potokom, a nie som si istý, či mi doň nenasykali aj drogy. No zrak ma neklame.

Predo mnou stojí krásne blondavé stvorenie. Žena s modrými očami a anjelsky nevinnou tváričkou. Prebehnem po nej pohľadom. Má na sebe niečo ružové, vyzerá to ako nočná košielka. Och, tá je ale sexi! Je len v mojej opitej hlave, alebo je naozaj reálna? Zízam na ňu a nechápem. Myslím si, že i ona je rovnako prekvapená ako ja, pretože má oči roztvorené doko-rán, a ústami hýbe hore a dole ako ryba. Vyzerá, akoby chcela niečo povedať, no nenachádza slov.

„A ty si kto?“ spýtam sa, keď si uvedomím, že nesnívam. Napadne mi, že si sem možno Alicia pozvala nejakú kamarátku. Ale prečo by behala po dome v nočnej košeli?

„Ja tu pracujem ako opatrovatelka Valentíny, ale kto si ty?“

Modré oči na mňa vyplašene hľadia. Zasmejem sa.

„Ako vždy, moja teta ma zabudla informovať o novinkách.“

„Tvoja teta?“

„Áno, Alicia je moja teta. A kde vlastne je? Potrebujem s ňou hovoriť.“

„Odišla dnes domov. Myslela som si, že tu budem iba ja a Valentína, prípadne pán Antonio, keď sa vráti zo služobnej cesty. Netušila som, že v tomto dome ešte niekto býva.“

„Tento dom je samé tajomstvo. Ako vidíš, Alicia neupozornila ani teba ani mňa, a tak sa nečuduj, že sa na seba teraz pozeráme ako vyorané myši. Prepáč, som Pablo, a Antonio je môj otec.“

Podám jej ruku a ona ju trochu neochotne prijme. Vidím ju dvojmo, no odprisahal by som, že som ju už niekde videl.

„Ja som Linda.“

„Si rozkošná, Linda.“

„Čože?“

Linda na mňa prekvapene hľadí, očividne nie je zvyknutá na lichôtky.

„Povedal som, že si rozkošná.“

„Nemyslím si, že je vhodné, aby si sa so mnou takto rozprával.“

„Prečo? Povedal som niečo zlé?“

„Nie, len si myslím, že je to trúfalé. Takto sa predsa nemôžeš rozprávať so ženou, ktorú nepoznáš,“ karhá ma ako malého chlapca, no mne sa to páči. Hrá sa na nedostupnú a také hry mám rád. Vtom mi niečo napadne.

„Rád by som si s tebou vypil, Linda. Na zvitanie. Čo si dáš?“ Pokúsím sa na ňu čo najšarmantnejšie usmiať.

„Bude lepšie, ak pôjdem spať,“ povie.

„Prečo?“

„Si opitý a pre mňa neznámy.“

„Nie som až tak veľmi opitý. Vnímam ťa a roztápam sa v тво-
jich modrých očiach. Si krásna opatrovatelka mojej malej
sestry a ja ťa chcem spoznať. I keď mám pocit, že sme sa už
niekde stretli...“

„Dobrá noc!“

Z ničoho nič sa otočí a rýchlo sa stratí vo svojej izbe. No do
riti. Tuším som to posral. Dala mi košom, no aj zajtra je predsa
deň. A navyše som spoločensky unavený. Vchádzam do svojej
spálne a okamžite padám do postele. V hlave mi šumí šampa-
nské a to dievča. Nová opatrovatelka. Linda. Než stihnem spra-
covať, že býva u nás v dome, premôže ma únava a zaspím.

LINDA

Opriem sa o dvere a pokúšam sa upokojiť svoje rozbúcha-
né srdce. Dočerta, naozaj to bol on? Muž z lesa, ktorého som
prichytila pred pár týždňami pri sexe s nejakou ženou? To sa
mi snáď sníva! Pablo, muž z lesa, je syn majiteľa domu. Muž,
o ktorom sa mi niekoľko nocí snívало, ako ma preťahuje. Muž,
pri pohľade na ktorého mi stáli všetky chĺpky a tam dole som
zvlhla, i keď som nechcela. Je mladý, dokonca si myslím, že
mladší odo mňa, no neuveriteľne príťažlivý.

Na to, ako sa naše pohľady vtedy stretli, sa nedá zabudnúť.
Jeho ohnivý pohľad tých najtmavších očí, aké som kedy videla,
ma takmer spálil. Zaspomínam si na situáciu v lese, ako tvrdo
a zmyselne vrážal svoj penis do tej ženy, a zachvejem sa. Sad-
nem si na posteľ a zhlboka sa nadýchnem.

Čo budem teraz robiť?

Bože, *Linda, správaš sa ako školáčka!* karhám sa v duchu.
Neurobím vôbec nič. Veď Pablo ani nevie, kto som, on si ma
nepamätá. I keď síce spomenul, že má pocit, že sa odniekiaľ

poznáme, môžem to zahovoriť a vymyslieť si, že sme sa videli niekde v meste. Áno, presne to urobím, ak by náhodou tápal.

A čo som to chcela vlastne urobiť? Mala som v pláne skontrolovať Valentínu, keď som na chodbe stretla jeho. Bola som taká vykoľajená, že som okamžite zaliezla do izby. Je noc, všade je ticho a predpokladám, že Valentína určite spí. Má izbu oproti mojej a dvere som jej nechala otvorené. Ak by sa náhodou zobudila, určite ju budem počuť.

Pre istotu ostanem v posteli, aby som znovu nenatrafila na Pabla, ktorý bol v alkoholickom opojení priveľmi opovážlivý. Ktovie, aký sa zobudí zajtra. Čo ak mu budem musieť vysvetľovať, že som nebola len výplodom jeho fantázie?

Och, bože, len nech si na mňa nespomenie, že ma stretol pred pár týždňami, lebo sa od hanby prepadnem pod zem. No ak by si náhodou spomenul, budem ho musieť presvedčiť, že sa pomýlil.

4. kapitola

LINDA

Cítim niečo na hrudi. Niečo zvláštne, nie veľmi ťažké, no zdá sa, že to po mne lezie. Unavene otvorím oči a zbadám veľkého pavúka na diaľkové ovládanie, ktorý si razí cestu k mojej hlave. Kúsok odo mňa stojí Valentína a šibalsky sa usmieva. Takže takéto budeme mať rána? Tvárim sa, že som sa veľmi preľakla a Valentína sa rozosmeje. Schmatnem ho a hodím na zem.

„Ty šibalka, vystrašila si ma,“ pohrozím jej. Valentína sa neprestáva smiať. Keď sa konečne upokojí, postavím sa, žmurknem na ňu a poviem: „Je čas obliekať sa do škôlky.“

Jej tvár sa zmení na grimasu. Vyplazí na mňa jazyk a truco- vito dupne nohou.

„Nepôjdem do škôlky!“

Rozbehne sa do svojej izby. Viem, že je to len detský vzdor, no ja si s ňou už nejako poradím. Kráčam za Valentínou do detskej izbičky, v ktorej prevažuje ružová farba. Nájdem ju zababušenú pod prikrývkou, spoza ktorej na mňa vykukuje. S Pablom sa na seba ponášajú, ich španielska pokožka a črty sú takmer identické, len farbu očí majú odlišnú.

„Tebe sa v škôlke nepáči?“ spýtam sa a sadnem si k nej. Valentína zaryto mlčí.

„Keď som bola malá, tiež som nerada chodila do škôlky.“

Zdá sa, že som ju zaujala, pretože odhrnie prikrývku.

„Aj tebe robili chlapci v škôlke zle?“ spýtavo na mňa hľadí.

„Samozrejme. Jeden chlapec ma ťahal za vrkoče.“

„Bolelo to?“

„Ani nie. No premýšľala som, čo urobiť, aby s tým prestal, keďže na moje prosby nereagoval, a smial sa podobne ako ty, keď si ma vystrašila s pavúkom.“

„A čo si urobila?“

Valentína je plná zvedavosti, čo bolo mojím cieľom. Usmiejem sa na ňu a odhrniem jej prameň vlasov za ucho.

„Čo keby som ti zvyšok príbehu vyrozprávala po ceste do škôlky? V aute sa príbehy veľmi dobre počúvajú.“

Valentína zaváha len na moment.

„Dobre. Rýchlo sa oblečiem a ideme!“

O pár minút je nachystaná. Kráčame spolu k autu, ktoré mám zaparkované pred domom. Cestou jej rozprávam môj príbeh z detstva. Valentína je celá bez seba, keď zistí, že som neposlušnému chlapcovi nakreslila veľké srdce a svoju kresbu som mu darovala.

„Ako si mu mohla nakresliť srdce, keď ťa ťahal za vrkoče?“

„Viem, možno to vyzerá, že mi robil zle, lenže v skutočnosti som sa mu páčila, len mi to nevedel dať inak najavo. Svojou kresbou som ho veľmi potešila a odvtedy ma za vrkoč ani raz nepotiahol. Dokonca spomenul, že by si ma rád vzal za ženu.“

„Páni, to je úžasné! To musím vyskúšať!“ jasá Valentína.

Nečakala som, že pôjde do škôlky s takým nadšením. Uľaví sa mi. Nebude to s ňou také zlé, ako povedala Alicia. Keď Valentínu odprevadím a vraciam sa naspäť do domu, žalúdok mi urobí kotrmelec. Nebudem v dome sama, je tam on - Pablo de Sanchez, brat malej Valentíny.

PABLO

Zobudím sa s príšernou bolesťou hlavy. Zanádam. Prvé, čo mi napadne, je, že už nikdy viac nebudem chľasť. Alkohol

pijem len málo, no kamaráti mi vravia, že keď už začnem, stojí to za to. Podľa mňa však nie, pretože po každej alkoholickéj party sa cítim, akoby mi niekto tresol po hlave dvadsaťkilovou tehlou.

Posadím sa a siahnem po fľaši s minerálkou. Pijem hltavo, aby som čím skôr uhasil smäd.

O niekoľko minút stojím pod horúcou sprchou a nechávam zo seba zmyť pach z prehýrenej noci. Vtom mi myšlienky zabehnú k novej opatrovatelke, ktorú som v dome stretol, keď som sa vrátil domov. Bol som opitý, no určite sa mi to nesnívalo. Mal by som sa uistiť, či je naozaj taká košť, ako som ju vnímal, keď som bol pod parou. Už som sa stretol s tým, že pod vplyvom alkoholu mi pripadali krásne skoro všetky dievčatá, no keď som sa s nimi stretol osobne, nechápal som, ako som ich mohol na druhý deň pozvať na rande.

Oblečiem si na seba tepláky a tričko a prehrabnem si ešte mokré vlasy. Vyjdem z izby a kráčam po chodbe, potom dolu po schodoch až k opatrovatelke, ktorú nájdem vysávať v obývačke. Ako prvé si všimnem jej zadok v obtiahnutých legínach. Keďže vysáva zohnutú niekde pod gaučom, nemôžem si nevšimnúť, že ho má pevný a správne guľatý. Napadne mi, aké by to bolo len tak jej po ňom plesnúť. Tá predstava je zábavná, no radšej to neskúšam. Opatrovateľka si ma konečne všimne a rýchlo vysávač vypne.

„Prepáč, nevidela som ťa.“

Usmejem sa na ňu a pozorne sa na ňu zahľadím. Už v noci mi niekoho pripomínala.

Vtom mi svitne. Veď ja ju poznám! Neverím vlastným očiам, že predou mnou stojí dievča z lesa. Určite je to ona! Jej tvár a svetlé vlasy sa mi vryli okamžite do pamäti. Civiem na ňu ako obarený.

„To je v poriadku. Nenechaj sa rušiť pri práci. Len som sa chcel ospravedlniť. Nie som si totiž istý, či som sa k tebe v noci nesprával nevhodne.“

Nemám vo zvyku sa za čokoľvek ospravedlňovať, no v prípade tohto dievčaťa mi niečo navráva, že mám byť opatrný.

„Správal si sa ako opitý,“ povie s pobaveným úsmevom.

„Mal by som sa hanbiť?“

„Ani nie, to skôr ja.“

Prekvapene nadvihnem obočie.

„Prečo ty?“

„Bolo mi trápne, že si ma videl v nočnej košielke. Keby som vedela, že ťa stretnem, dala by som si župan.“

Obdarím ju širokým úsmevom.

„Nebola si predsa nahá a za svoju postavu sa vôbec nemusíš hanbiť. Ružová košielka ti pristane. Prepáč, ako sa vlastne voláš?“

„Takže farbu košielky si pamätáš, ale moje meno nie? Som Linda.“

Ako som mohol zabudnúť jej meno? Doriti, už si nedám ani hlt alkoholu! Sadnem si na pohovku a uprene sa na ňu zahľadím.

„Prepáč, Linda, už si tvoje meno vryjem navždy do hlavy. Môžem sa spýtať, koľko máš rokov?“

„Dvadsaťpäť,“ odpovie.

„Si o päť rokov staršia odo mňa.“

„Hm, zajačik,“ zamrmle, no počul som ju dobre. Vzápätí zapne vysávač a pokračuje v práci bez toho, aby sa na mňa pozrela. Naozaj mi povedala zajačik? Nespúšťam z nej oči a čakám, že si ma všimne, no neustále uhýba pohľadom. Zaujíma ju len koberec a upratovanie. Irituje ma to. Prečo sa zrazu rozhodla ignorovať ma? Prekáža jej môj vek?

Postavím sa, prejdem k vysávaču a vypnem ho. Linda na mňa spýtavo hľadí.

„Máš hodinu pauzu. Porozprávajme sa.“

Položí si ruky vbok a pokrúti hlavou. „Mám veľa práce.“

„Naozaj si mi povedala zajačik?“

Zmlkne a chvíľu zvažuje slová.

„Prepáč, vyklázlo to zo mňa. No musíš uznať, že si mladý.“

„Mladý na čo? Na sex s tebou?“

Po mojej otázke zbadám, že sa jej líca zafarbí do ružova. Dostal som ju do rozpakov.

„Myslela som to všeobecne,“ pokúsi sa vykrútiť.

Pokrútim hlavou.

„Isteže, som mladý a neskúsený zajačik. Ale keď si ma videla v lese, ako to robím s inou, bola si celá bez seba. Nikdy nezabudnem na tvoj pohľad, Linda. Keď som ťa vtedy zbadal, zasiahla si ma svojou krásou. Často som na teba myslel, i keď som ťa nepoznal, a zrazu sa len tak zjavíš v našom dome. Je to neuveriteľné.“

Tentoraz sa jej rozpaky zmenia na paniku.

„Ja... neviem, čo povedať. O čom to hovoríš?“

„Ty si na mňa nespomínaš? Nachytala si ma s mojou ex, ako ju klátim pri strome. Som si istý, že si to bola ty.“

„Ale kdeže, musel si si ma spliesť s niekým iným.“

Klame! Jej sklopený zrak a značná nervozita hovoria za všetko. Určite vie, kto som.

„Možno ti je trápne priznať farbu, no som si istý, že si to bola ty. Ako dlho si nás sledovala?“

Chvíľu mlčí, no nakoniec prehovorí: „Tak dobre, bola som to ja, ale nesledovala som vás. Išla som náhodou okolo, no hneď som aj odišla.“

„Ok,“ usmejem sa, no viem, že nás sledovala. Inak by sa pred-

sa nemusela ukrývať za strom. Čo ju viedlo k tomu, že chcela byť diváčkou? Naozaj mohla hneď odísť, no neurobila to.

„Rád som ťa spoznal a som rád, že u nás pracuješ. Verím, že si ťa Valentína obľúbi,“ zmením tému, aby si náhodou nezačala o mne myslieť, že som nejaký sexuálny maniak. Netrvalo mi dlho, aby som pochopil, že rozhodne nepatrí k typu žien, ktoré volám kokety.

„Valentína je veľmi milé dievčatko. Ako je možné, že je medzi vami taký veľký vekový rozdiel?“

„Je to moja nevlastná sestra. Otec ju má z druhého manželstva. Moja mama mu bola neverná a opustila rodinu, keď som bol ešte krpec. Dodnes netuším, kde mám mamu, jednoducho jedného dňa odišla a viac som ju nevidel. Otec bol dlhé roky sám, ženám nedôveroval, no nakoniec sa predsa len oženil, no jeho druhá žena zomrela pri autonehode len dva roky po narodení Valentíny.“

Linda zaujato počúva môj príbeh.

„Je mi ľúto, že si musel niečo také prežiť.“

„Zvládol som to. Otec robil všetko preto, aby som za matkou nesmútil. Nahradila ju opatrovatelka a presne to isté urobil aj pri Valentíne. Len s tým rozdielom, že s ňou nie je tak často, ako býval so mnou.“

Linda chápavo prikývne. Obom nám zrazu nie je do reči. Jej zrejme pre môj príbeh a mne pre spomienky, ktoré mi ako malému chlapcovi neboli príjemné. Linda začne opäť vysávať a ja ostanem mlčky sedieť a vychutnávam si pohľad na jej dokonale vyformovaný zadok. Prečo som si až doteraz neuvedomil, že vysávanie môže byť sexi? Možno preto, že u nás ešte nepracovala taká pekná opatrovatelka. Spomienky z minulosti okamžite púšťam z hlavy a začnem premýšľať, ako zariadiť, aby Linda išla so mnou von na večeru.